

opusdei.org

Kristus on kohal kristlastes

Püha Josemaría pidas seda
jutlust Ülestõusmispühal, 26.
märtsil 1967

09.04.2020

Kristus *elab*. See suur tõde on meie
usu sisu. Jeesus, kes ristil suri, on
üles tõusnud, on võitnud surma,
pimeduse võimu, valu ja ängi. *Ärge
kartke!* Selle hüüdega tervitab ingel
naisi, kes haa juurde lähevad. Te
otsite ristilöödud Jeesust,
Naatsaretlast. *Ta on üles äratatud,
teda ei ole siin. Hæc est dies quam*

fecit Dominus, exsultemus et lætemur in ea, see on päev, mille Issand on teinud: ilutsegem ja rõõmutsegem temast!

Ülestõusmisaeg on rõõmuaeg, rõõmu, mis ei piirdu selle liturgilise aasta ajavahemikuga, vaid on igal hetkel kristlase südames. Sest Kristus elab. Ta ei ole inimene minevikust, kes mõnda aega elas ja siis kadus, jättes meile mälestuse ja imelise eeskuju.

Ei, Kristus elab. Kristus on Immanuel – Jumal meiega. Tema ülestõusmine ilmutab meile, et Jumal *ei jäta omasid*. Kas naine unustab oma lapsukese ega halasta oma ihuvilja peale? Ja kui nad ka unustaksid, ei unusta mina sind mitte. Nii on Ta lubanud ja Ta on oma lubadust pidanud. Issanda rõõm on ikka inimlaste hulgas.

Kristus elab oma Kirikus. *Kuid ma ütlen teile tõtt: teile on parem, et ma*

lahkun, sest kui ma ei lahkuks, ei tuleks Lohutaja teie juurde, aga kui ma ära lähen, siis ma saadan tema teie juurde. Selline oli Jumala plaan: Ristil surres saatis Jeesus meile Tõe ja Elu Vaimu. Kristus jääb Kirikusse, sakramentidesse, liturgiasse, jutlustamisse, kogu oma tegevusse.

Erilisel moel jääb Kristus meie keskele igapäevases pühas Armulaua-annis. Seepärast on Missa kristliku elu kese ja allikas. Igal Missal on kohal kogu Kristus – Pea ja Ihu. *Per Ipsum, et cum Ipso et in Ipso*, Tema läbi, Temaga ja Temas. Sest Kristus on Tee, Vahendaja – Temas leiame kõik, Temast väljaspool jääb meie elu tühjaks. Jeesuses Kristuses ja Tema õpetatuna julgeme öelda – *audemus dicere* – *Pater Noster*, meie Isa. Me julgeme Taeva ja maa Issandat Isaks kutsuda.

Jeesuse elav kohalolek pühas
Armulaualeivas on tagatis, Tema
maailmas olemise allikas ja tipp.

*Kristus elab kristlases. Usk ütleb, et
armuseisundis olev inimene on
jumalikustatud. Me oleme mehed ja
naised, mitte inglid. Luust ja lihast
olendid, südame ja tunnetega,
kurbuste ja rõõmudega. Kuid
jumalikustumine täidab kogu inimest
nagu aurikka ülestõusmise eelaimus:
Nüüd aga on Kristus üles äratatud
surnuist, uudseviljana
magamaläinutest. Et surm on tulnud
inimese kaudu, siis tuleb ka surnute
ülestõusmine inimese kaudu; sest
nõnda nagu kõik inimesed surevad
Aadamas, nõnda tehakse ka kõik
elavaks Kristuses.*

Kristuse elu on meie elu, kuna Ta on
lubanud apostlitele Viimse
Õhtusöömaaja päeval: *Kui keegi
armastab mind, küll ta peab minu
sõna, ja minu Isa armastab teda ja me*

tuleme ja teeme eluaseme tema juurde. Seepärast peab kristlane elama, jäljendades Kristust, tehes Kristuse tunded enda omaks, et ta võiks hüüda koos püha Paulusega: *Non vivo ego, vivit vero in me Christus*, nüüd ei ela enam mina, vaid Kristus elab minus.

Jeesus Kristus on kristliku elu alusmüür

Tahtsin lühidalt meenutada, mil viisil Kristus praegu elav on – *Iesus Christus heri et hodie; ipse et in sæcula*, Jeesus Kristus on seesama eile ja täna ja igavesti, sest see on kogu kristliku elu alusmüür. Kui me vaatame enda ümber ja jälgime ajaloo kulgu, siis võime märgata edasiliikumist. Teadus on teinud inimese teadlikuks oma võimust. Tehnika valitseb maailmas kaugelt rohkem kui möödunud aegadel ning lubab inimesel unistada kõrgema

kultuuritaseme, materiaalsete hüvede ja ühtsuse saavutamisest.

Mõned kalduvad ehk sellele pildile värve lisama, meenutades, et inimesed kannatavad tihti ebaõigluse ja sõdade pärast, mis on isegi hullemad kui minevikus. Nad ei eksi. Kuid nendele tähelepanekutele eelistan meenutada, et religiooses mõttes jääb inimene inimeseks ja Jumal Jumalaks. Selles vallas on progressi tipp juba käes: Kristus on A ja O, algus ja ots.

Vaimuelus ei ole uut ajastut, kuhu peaks jõudma. Kõik on juba antud Kristuses, kes on surnud ja üles tõusnud, kes elab ja jääb alati meiega. Kuid me peame Temaga ühinema usu kaudu, lastes Tema elul meis ilmsiks saada, et võiksime öelda: iga kristlane ei ole enam *alter Christus*, teine Kristus, vaid *ipse Christus*, Kristus ise!

Instaurare omnia in Christo, Kristuses võtta kokku kõik – sellise deviisi annab püha Paulus Efesose kristlastele –, täita kogu maailm Jeesuse vaimuga, asetades Kristuse kõige keskmesse. *Si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum*, ja kui mind maa pealt ülendatakse, siis ma tõmban kõik enese juurde. Kristus on oma lihakssaamise läbi, Naatsareti tööelu läbi, jutlustamise ja imede läbi Galileas ja Juudamaal, oma ristsurma ja ülestõusmise läbi loodu kese, Ainusündinu ja kogu loodu Issand.

Meie kui kristlaste ülesanne on seda Kristuse kuninglikkust kuulutada, teatades sellest sõnade ja tegudega. Kristus tahab omasid kõikjalt siin maa ja taeva vahel. Mõned kutsuvad Ta kõrbesse, eemale maailma tegemistest, et need inimesed meenutaksid oma tunnistusega teistele Jumala olemasolu. Mõnedele usaldab Ta preestriameti. Enamikku

tahab Ta aga näha tegelemas maiste asjadega. Seepärast peavad need kristlased viima Kristuse kõikjale, kus inimesed tegutsevad: vabrikusse, laboratooriumisse, maatöödele, käsitöölise ateljeesse, suurlinna tänavatele ja mägiradadele.

Sel puhul armastan ma meenutada Kristuse vestlust Emmause jüngritega. Jeesus kõnnib kahe mehe kõrval, kes on kaotanud peaaegu kogu lootuse, nii et elu hakkab näima mõttetuna. Ta mõistab nende valu, tungib nende südamesse, annab neile pisut elu, mis elab Temas.

Kui Jeesus külla jõudes teekonna jätkamist teeskleb, peavad need kaks jüngrit Teda kinni ja peaaegu sunnivad endaga jääma. Hiljem tunnevad nad Ta ära leivamurdmisest: *Ja nad ütlesid teineteisele: „Eks meie süda põlenud meie sees, kui ta teel meiega rääkis ja meile kirju selgitas?”* Iga kristlane

peab Kristuse inimeste keskel kohalolevaks tegema. Ta peab käituma nii, et Temaga suhtlejad tajuvad *bonus odor Christi*'t, Kristuse head lõhna. Ta peab tegutsema nii, et jüngrite tegude tagant võiks avastada Õpetaja näo.

Kristlane teab, et ta on ristimise kaudu Kristuse külge poogitud. Kinnitamise kaudu on talle antud õigusvõime Kristuse eest võidelda. Kristuse kuninglikus, prohvetlikus ja preesterlikus rollis osalemise kaudu on ta kutsutud maailmas tegutsema. Euharistia, ühtsuse ja armastuse sakramendi kaudu on ta saanud Kristusega üheks. Seepärast peab ta nagu Kristus elama näoga teiste inimeste poole, vaadates armastusega kõiki ja igaüht neist, kes on ta ümber, ja tervet inimkonda.

Usk paneb meid tunnustama Kristust kui Jumalat, nägema Temas meie Päästjat, meid Temaga samastama,

tehes nii, nagu tegi Tema. Võtnud apostel Toomalt kahtlused talle oma haavu näidates, hüüab Ülestõusnu: *Õndsad on need, kes ei näe, kuid usuvad.* „Siin,“ selgitab püha Gregorius Suur, „räägib Ta erilisel viisil meist, sest me omame vaimselt Seda, keda me ei ole ihuliselt näinud. Ta räägib meist, kuid tingimusel, et meie teod on kooskõlas meie usuga. Tõeliselt usub ainult see, kes paneb tegudesse selle, mida ta usub. Seepärast ütlebki püha Paulus nende kohta, kelle usk piirdub sõnadega: *Nad väidavad end tundvat Jumalat, aga tegudega salgavad tema.*”

Kristuses ei ole võimalik eraldada Tema InimeneJumal olemist ja Tema Lunastaja rolli. Sõna sai lihaks ja tuli maa peale, *ut omnes homines salvi fiant*, et kõik inimesed pääseksid. Koos isiklike puuduste ja piiratusega oleme teine Kristus, seesama Kristus, ja ka meie oleme kutsutud teenima kõiki inimesi.

On vaja, et ikka ja jälle kõlaks käsk, mis ei kaota läbi sajandite oma värskust: *Armsad, kirjutab püha Johannes, käsk, millest ma teile kirjutatan, ei ole uus, vaid on vana käsk, mis on teil olnud algusest peale. See vana käsk on sõna, mida te olete kuulnud. Kuid taas – käsk, millest ma teile kirjutatan, on uus ning on õige tema sees ja teie sees, sest pimedus möödub ja tõeline valgus paistab juba. Kes ütleb enese olevat valguses, ja vihkab oma venda, on siiani pimeduses. Kes armastab oma venda, see püsib valguses ja ta ei ole pahanduseks.*

Meie Issand tuli tooma rahu, rõõmusõnumit, elu kõigile inimestele. Mitte ainult rikastele, mitte ainult vaestele. Mitte ainult tarkadele, mitte ainult väetitele. Kõigile. Vendadele, sest me oleme vennad, ühe ja sama Isa, Jumala lapsed. On ainult üks rass – Jumala laste rass. On ainult üks keel – see,

mida räägitakse südamele ja vaimule ning mis ilma sõnamürata laseb meil tunda Jeesust Kristust ja armastada üksteist.

Mõtiskledes Kristuse elu üle

Seda armastust, mis Kristus andis, peab igaüks meie seast püüdma oma elus rakendada. Kuid selleks, et olla *ipse Christus*, peab *end Tema vaatlema*. Ei piisa sellest, kui omada üldist ettekujutust Jeesuse vaimust, Temalt peab õppima üksikasju ning hoiakuid. Ja eelkõige peab vaatlema Tema maapealset rännakut, Tema jalajälgi, et saada jõudu, valgust, selgust ja rahu.

Kui mõnda inimest armastatakse, siis soovitakse teada saada tema elu, tema iseloomu kõige väiksemaidki üksikasju, et end selle läbi temaga samastada. Seepärast peame mõtisklema Kristuse elu üle alates Tema sündimisest sõimes kuni Tema surma ja ülestõusmiseni.

Preestriameti esimestel aastatel oli mul kombeks kinkida Evangeeliumi või Jeesuse elulooraamatut, sest seda on vaja hästi tunda, hoida tervenisti meeles ja südames, nii et võiksime mis tahes hetkel ilma igasuguse raamatu abita, kinnisilmi, seda vaadelda otsekui filmis, et meile meenuksid kõikides olukordades Issanda sõnad ja teod.

Sel viisil tunneme end Tema elust osasaajatena. Sest me ei räägi mitte ainult Jeesusele mõtlemisest, Tema eluolukordade ettekujutamisest. Me peame end asetama selle keskele, olema näitlejad. Me peame Kristusele olema sama lähedal nagu püha Maarja, Tema Ema, nagu kaksteist apostlit, nagu pühad naised, nagu rahvahulgad, kes Ta ümber kogunesid. Kui me nii teeme, kui me ei sea takistusi, siis tungivad Kristuse sõnad meie hinge põhjani ja muudavad meid. *Sest Jumala sõna on elav ja tõhus ja vahedam kui ükski*

*kaheterane mõõk ning tungib läbi,
kuni ta eraldab hinge ja vaimu,
liigesed ja üdi, ning on südame
meelsuse ja kaalutluste hindaja.*

Kui me tahame teisi inimesi Issanda juurde juhtida, siis peame pöörduma Evangeeliumi poole ja vaatlema Kristuse armastust. Me peame keskenduma Kannatuse peamistele stseenidele, sest nagu Ta ise ütles, *ei ole olemas suuremat armastust kui see, et keegi annab elu oma sõprade eest*. Kuid võime vaadelda ka Tema ülejäänud elu, Tema suhtlemist nendega, kellega Tema teed ristusid.

Kristus, täiuslik Jumal ja täiuslik Inimene, käitus jumalikul ja inimlikul viisil, et anda inimestele oma päästeõpetust ja näidata neile Jumala armastust. Jumal laskus inimese tasandile, võttis endale tingimusteta meie loomuse, välja arvatud patu.

Mulle teeb suurt rõõmu, et Kristus tahtis olla täielikult inimene, võtta endale meie ihu. Mind liigutab see ime – Jumal, kes armastab inimese südamega.

Paljude stseenide hulgast, millest meile jutustavad evangelistid, vaatleme mõningaid, alustades nendest, mis räägivad Jeesuse suhtlemisest kaheteistkümne apostliga. Apostel Johannes, kes paneb evangeeliumisse terve oma elukogemuse, jutustab esimesest kohtumisest Temaga ja vestlusest, mis kunagi ei unune. „Õpetaja, kus sa oled öömajal?” Ta ütles neile: „Tulge ja vaadake!” Nad tulid siis ja nägid, kus ta oli öömajal, ja jäidki sel päeval tema juurde.

See Jumala ja inimese kahekõne muutis Johannese, Andrease, Peetruse, Jaakobuse ja paljude teiste elu, sest valmistas nende südant ette kuulama vägevaid sõnu, mida Jeesus

neile Galilea järve ääres lausus. *Aga Galilea järve randa pidi kõndides nägi Jeesus kaht venda, Siimonat, keda nimetatakse Peetruseks, ja tema venda Andreast, noota heitvat – nad olid ju kalurid – ning ütles neile: „Järgnege mulle ja ma teen teist inimesepüüdjad!” Ja nad jätsid kohe oma võrgud sinnapaika ning järgnesid talle.*

Järgmised kolm aastat elab Jeesus koos jüngritega. Ta õpib neid tundma, vastab nende küsimustele, hajutab nende kahtlusi. See on Õpetaja, kes on autoriteet, Jumala saadetud Messias. Kuid Ta lubab ka endale ligi, on lähedane. Ühel päeval tõmbus Jeesus eemale ning jäi palvesse. Jüngrid olid Tema lähedal, võib-olla vaatasid Teda ja püüdsid Tema sõnu aimata. Kui Jeesus tagasi tuli, ütles üks neist: *Domine, doce nos orare, sicut docuit et Ioannes discipulos suos*, „Issand, õpeta meidki palvetama, nõnda nagu Johannes

õpetas oma jüngrid!” Aga tema ütles neile: „Kui te palvetate, siis ütelge: Isa! Pühitsetud olgu sinu nimi ...”

Samamoodi, jumaliku autoriteedi ja inimliku armas tusega, võtab Issand vastu apostleid, kes on hämmastunud oma esimese ülesande tulemusest ja räägivad innukalt apostolaadi viljadest. Ta vastab neile: *Tulge omaette üksildasse paika ja puhake pisut!*

Väga sarnane stseen kordub Jeesuse maise elu lõpus, pisut enne Taevasseminekut. Aga koidu ajal seisis Jeesus kaldal. Ent jüngrid ei teadnud, et see on Jeesus. Jeesus ütles siis neile: „Lapsed, on teil midagi leivakõrvaseks?” Tema, kes küsis nagu inimene, räägib nüüd nagu Jumal: „Heitke noot paremale poole paati, siis te leiate!” Nad heitsidki, ja ei jaksanud seda enam tõmmata kalade hulga tõttu. Nüüd ütles jünger,

keda Jeesus armastas, Peetrusele: „See on Issand!”

Ja Jumal ootab neid kaldal. Kui nad nüüd tulid mäele, nägid nad valmis lõket ja selle peal kala ning leiba. Jeesus ütles neile: „Tooge neid kalu, mida te praegu püüdsite!” Siimon Peetrus läks üles ja tõmbas mäele nooda täis suuri kalu, arvult sada viiskümmend kolm. Ja noot ei rebenenud, kuigi neid oli nii palju. Jeesus ütles neile: „Tulge sööma!” Ükski jüngritest ei julgenud temalt küsida: „Kes sa oled?”, sest nad teadsid, et ta on Issand. Jeesus tuli ja võttis leiva ja andis neile, ja samuti kala.

Jeesus ei ole peenetundeline ja õrn mitte ainult väikese jüngritegrupiga, vaid kõigi inimestega. Pühade naistega, süneedrioni esindajatega nagu Nikodeemus ja tõlneritega nagu Sakkeus; haigetega ja tervetega, seadusetundjatega ja paganatega,

üksikute inimestega ja rahvahulkadega.

Evangeeliumid jutustavad, et Jeesusel ei olnud kohta, kuhu panna oma pea, kuid ütlevad ka, et Tal oli kalleid ja usaldusväärseid sõpru, kes tahtsid Teda enda juures vastu võtta. Ja nad räägivad Tema kaastundest haigete vastu, valust, mida Ta tunneb võhikute ja eksijate pärast, Tema vihast silmakirjatsemise vastu. Jeesus nutab Laatsaruse surma pärast, Ta vihastab kaubitsejate peale, kes rüvetavad templit ja laseb Naini lesknaise valul oma südant liigutada.

Kõik see inimlik käitumine on Jumala käitumine. *Sest temas elab kogu jumalik täius ihulikult.* Kristus on inimeseks saanud Jumal, täiuslik inimene, terviklik inimene. Ja inimlikkuse kaudu näitab Ta meile oma jumalikku olemust.

Meenutades inimlikku õrnust, mis oli Kristusel, kes pühendas oma elu teiste teenimisele, teeme palju enamat kui kirjeldame üht võimalikku käitumisviisi. Me avastame Jumala. Kristuse kõigil tegudel on olemisülene väärtus: see näitab meile Jumala loomust ja kutsub meid uskuma Jumala armastusse, Jumala, kes meid on loonud ja kes tahab meid tuua enda kõrvale. *Ma olen teatavaks teinud sinu nime inimestele, keda sina mulle oled andnud maailmast. Nad olid sinu omad, ja sina oled andnud nad mulle ning nad on pidanud sinu sõna. Nüüd on nad ära tundnud, et kõik, mis sina oled andnud mulle, on sinu juurest,* hüüdis Jeesus pikas palves, mille meie jaoks on säilitanud evangelist Johannes.

Seepärast ei jää Jeesuse suhtlemine inimestega vaid paljaste sõnade või pealiskaudse suhtumise tasandile. Jeesus võtab inimest tõsiselt ja tahab

talle õpetada tema elu jumalikku tähendust. Jeesus oskab nõuda, seada igäüht tema kohustuste ette. Ta oskab neid, kes Teda kuulavad, välja tõmmata mugavusest või mugandumisest, et viia neid kolmekordselt püha Jumala tundmiseni. Nälg ja kurbus liigutavad Jeesust, kuid üle kõige liigutab Teda teadmatus: *Ja kui Jeesus astus paadist välja ja nägi suurt rahvahulka, hakkas tal neist hale, sest nad olid nagu lambad, kellel ei ole karjast, ja ta hakkas neile õpetama paljusid asju.*

Pöördudes meie igapäevaelu poole

Oleme läbi käinud pühade evangeeliumide mõned 110 leheküljed, et vaadelda Jeesuse suhtlemist inimestega ja õppida Teda meie vendadele lähemale viima, kuna oleme ise seesama Kristus. Rakendagem seda õppetundi igapäevaelus, meie enda elus. Sest

igapäevane elu kaasinimeste keskel ei ole midagi tühja ja tähtsusetut. Issand tahab, et just nendes oludes pühitseks end enamik Tema lastest.

Veelkord on vaja korrata, et Jeesus ei pöördu eesõigustega grupi poole, vaid on tulnud ilmutama kõikehõlmavat Jumala armastust. Jumal armastab kõiki inimesi, Ta ootab neilt kõigilt armastust. Kõigilt, milline ka ei oleks nende isiklik olukord, ühiskondlik positsioon, elukutse või amet. Igapäevane elu ei ole väärtusetu – kõik maised teed võivad olla võimalus kohtumiseks Kristusega, kes kutsub meid endaga samastuma, et viia täide seal, kus me oleme, oma jumalik missioon.

Jumal kutsub meid igapäevaelu juhtumiste läbi, meiega koos elavate inimeste kannatuste ja rõõmude, meie kaaslaste inimlike püüdluste, perekonnaelu üksikasjade läbi. Jumal kutsub meid ka suurte

probleemide läbi, vastuolude ja ülesannete läbi, mis märgistavad iga ajastut ning õhutavad suurt osa inimkonnast pingutama ja lootma.

Kerge on mõista kannatamatust, ängistust, nende rahutuid soove, kelle kristliku loomuga hing ei taha leppida isikliku ja ühiskondliku ebaõiglusega, mida inim süda on võimeline tekitama. Nii palju sajandeid on inimesed kõrvu elanud ja nii palju vihkamist, nii palju hävitamist, nii palju fanatismi on ikka veel silmis, mis ei taha näha, ja südameis, mis ei taha armastada.

Maised hüved, mis on jaotatud väheste vahel, kultuuriväärtused, mis on suletud kitsastesse ringkondadesse. Ja väljaspool on nälg ning teadmistejanu. Inimelusid, mis on pühad – sest tulevad Jumalalt – koheldakse nagu pelki asju, statistilisi arve. Ma mõistan ning jagan seda kannatamatust, mis

paneb mind vaatama Kristuse poole, kes meid pidevalt kutsub ellu viima *uut armastuse käsku.*

Kõik olukorrad, millesse me elu jooksul satume, on ka Jumala sõnumid, mis paluvad meilt armastuse vastust, enda andmist teistele. *Aga kui Inimese Poeg tuleb oma kirkuses ja kõik inglid temaga, siis ta istub oma kirkuse troonile ja ta ette kogutakse kõik rahvad ja ta eraldab nad üksteisest, otsekui karjane eraldab lambad sikkudest. Ja ta seab lambad oma paremale käele, sikkud aga vasakule käele.*

Siis ütleb kuningas oma paremal käel olijatele: „Tulge siia, minu Isa õnnistatud, pärige kuningriik, mis teile on valmistatud maailma rajamisest peale! Sest mul oli nälg ja te andsite mulle süüa, mul oli janu ja te andsite mulle juua, ma olin kodutu ja te võtsite mu vastu, ma olin alasti ja te riietasite mind, ma olin haige ja

te tulite mind vaatama, ma olin vangis ja te tulite mu juurde.” Siis vastavad õiged talle: „Issand, millal me nägime sind näljasena ja toitsime sind, või janusena ja jootsime sind? Millal me nägime sind kodutuna ja võtsime su vastu, või alasti ja riietasime sind? Millal me nägime sind haigena või vangis ja tulime su juurde?” Ja kuningas vastab neile: „Tõesti, ma ütlen teile, mida te iganes olete teinud kellele tahes mu kõige pisematest vendadest, seda te olete teinud mulle.

Meie vendades, inimestes, on vaja näha Kristust, kes meile vastu tuleb. Ükski inimelu pole eraldiseisev elu, vaid on läbi põimunud teiste eludega. Ükski isik ei ole üksik värsirida, vaid me kõik oleme sellesama jumaliku poemi osa, mille Jumal kirjutab meie vabadusega kahasse.

Miski ei ole võõras Kristuse innule. Kui me räägime teoloogilise sügavusega ega piirdu tegevusliku liigitamisega, siis ei saa öelda, et on asju – häid, õilsaid või isegi erapooletuid –, mis oleksid eranditult ilmalikud, sest Jumala Sõna on teinud oma elupaiga inimlaste hulka. Ta tundis nälga ja janu, tegi oma kätega tööd, Ta oli tuttav sõpruse ja kuulekusega, Ta koges kurbust ja surma. *Sest Jumalal on olnud hea meel lasta kogu täiusel temas elada ja lepitada tema läbi enesega kõik, niihästi maapealsed kui taevalised, tehes rahu tema ristivere läbi.*

Me peame armastama maailma, tööd, inimlikku tegelikkust. Sest maailm on hea. Aadama patt rikkus loodu jumaliku harmoonia, kuid Jumal Isa saatis oma ainusündinud Poja rahu taastama. Et meie, lapsendatud lapsed, võiksime loodut korratusest vabastada, Jumalaga kõike lepitada.

Iga inimese olukord on kordumatu, ainulaadse kutsumuse vili. Seda kutsumust peab jõuliselt ellu viima, väljendades nii Kristuse vaimu. Ja nõnda, kui me inimeste seas kristlikult elame, tavalist elu, kuid kooskõlas usuga, oleme *inimeste keskel kohalolev Kristus*.

Kui me mõtiskleme selle ülesande väärkuse üle, mida Kristus meid täitma kutsub, siis võib inimhinges tärgata upsakus, kõrkus. See on vale arusaam kristlikust kutsumusest, mis pimestab, mis paneb meid unustama, et me oleme tehtud mullast, et me oleme põrm ja armetus, et kurjust pole mitte ainult maailmas meie ümber, vaid ka meie sees, et see asub meie südames ja teeb meid võimeliseks olema alatu ja isekas. Ainult Jumala arm on kindel kalju, meie oleme liiv, vesiliiv.

Kui vaadata inimkonna ajalugu või olukorda tänapäeva maailmas, siis

on valus näha, et pärast kahtekümnet sajandit on nii vähe neid, kes end kristlaseks nimetavad, ja et need, kes end selle nimega ehivad, on sageli oma kutsumusele ebatruud. Aastaid tagasi ütles mulle üks inimene, kel oli hea süda, kuid puudus usk, maailmakaardile osutades: „Kristus on läbi kukkunud. Nii palju sajandeid on püütud Tema õpetust inimhinge viia, ja vaadake tulemust – kristlasi pole.”

Ka tänapäeval pole puudust nendest, kes ikka veel nii mõtlevad. Kuid Kristus ei ole läbi kukkunud, Tema sõna ja elu viljastavad pidevalt maailma. Kristuse töö, ülesanne, mille Isa Tema kätte usaldas, on lõpule jõudmas: Tema jõud kestab läbi aegade, tuues tõelist elu. *Kui aga kõik on alistatud, siis alistub ka Poeg ise sellele, kes temale on kõik alistanud, et Jumal oleks kõik kõiges.*

Selles ülesandes, mida Ta maailmas täide viib, on Jumal tahtnud meid enda kaastöölisteks, Ta on tahtnud *riskida meie vabadusega*. Mind liigutab hingepõhjani Petlemmas sündinud Jeesuse vaatamine: kaitsetu, relvitu laps, võimetu osutama vastupanu. Jumal annab end inimeste kätte, tuleb meie juurde ja laskub meie tasandile.

Jeesus Kristus, *olles Jumala kuju, ei arvanud osaks olla Jumalaga võrdne, vaid loobus iseenese olust, võttes orja kuju*. Jumal nõustub laskuma meie vabaduse, meie ebatäiuslikkuse, meie puuduste tasandile. Ta on nõus sellega, et jumalikud aarded on saviastjates, et me laseme Teda teistel tundma õppida, segades oma inimlikke puudusi Tema jumaliku jõuga.

Seega ei pea patukogemus meid oma missioonis kahtlema panema. Muidugi võivad meie patud

raskendada meis Kristust nägemast. Seepärast peame oma isiklikud puudused kõrvaldama, peame püüdma puhastuda, teades, et Jumal ei ole lasknud meil selles maailmas kurjast täielikult võitu saada, vaid Ta palub meil võidelda. *Sufficit tibi gratia mea*, sulle piisab minu armust, vastab Jumal Paulusele, kes tahtis vabaks saada „vaiast lihas sees”, mis teda alandas.

Jumala vägi saab ilmsiks meie nõrkuses ja innustab meid võitlema meie puuduste vastu, kuigi teame, et oma maisel rännakul ei saavuta me kunagi täielikku võitu. Kristlik elu on pidev alustamine ja uuesti alustamine, igapäevane uuenemine.

Kristus tõuseb meis üles, kui me osaleme Tema Ristis ja surmas. Me peame armastama Risti, eneseandmist, suretamist. Kristlik optimism ei ole lääge optimism ega ka mitte inimlik usk, et kõik läheb

hästi. See on optimism, mille juured on teadmises vabadusest ja usus armusse; see on optimism, mis teeb meid enda vastu nõudlikuks, paneb meid pingutama, et vastata Jumala kutsele.

Kristus ei avalda end mitte meie puuduste pärast, vaid mingil moel just meie puuduste kaudu, meie lihast ja luust tehtud inimeste elu kaudu – pingutuses olla parem, püüdes armastada puhta armastusega, valitseda oma isekust, pühendada end täielikult teistele, tehes oma elust pidev teenimine.

Ma ei taha lõpetada viimase mõtisklusega. Tuues Kristuse inimeste sekka, olles ise *ipse Christus*, ei püüa kristlane mitte ainult armastusväärset käituda, vaid püüab ka enda inimliku armastuse kaudu Jumala armastusest teistele teada anda.

Jeesus nägi kogu oma elu sellise armastuse ilmutamisena. „*Filippus,*” vastas ta ühele apostlitest, „*kes on näinud mind, see on näinud Isa.*” Seda õpetust järgides kutsub apostel Johannes kristlasi – sest nad on juba tundnud Jumala armastust – seda tegudes näitama: *Armsad, armastagem üksteist, sest armastus on Jumalast ja igäüks, kes armastab, on sündinud Jumalast ja tunneb Jumalat.*

Kes ei armasta, see ei ole tundnud Jumalat, sest Jumal on armastus. Jumala armastus meie vastu on saanud avalikuks selles, et Jumal oma ainusündinud Poja on läkitanud maailma, et me tema läbi elaksime. Selles on armastus – ei, mitte selles, et meie oleme armastanud Jumalat, vaid et tema on armastanud meid ja on läkitanud oma Poja lepitushohvriks meie pattude eest. Mu armsad, kui Jumal meid nõnda on armastanud,

*siis oleme ka meie kohustatud
armastama üksteist.*

Seepärast on vajalik, et meie usk oleks elav, et see paneks meid tõeliselt Jumalasse uskuma ja Temaga pidevas kahekõnes olema. Kristlik elu peab olema pideva palve elu, püüe olla Issanda lähedal hommikust õhtuni ja õhtust hommikuni. Kristlane ei ole kunagi üksi, sest ta suhtleb pidevalt Jumalaga, kes on meie kõrval ja Taevas.

Sine intermissione orate, käsib apostel, palvetage lakkamatult. Ja seda apostellikku ettekirjutust meenutades kirjutab Clemens Aleksandriast: „Ta on meil käskinud kiita ja austada Sõna, keda me tunneme kui päästjat ja kuningat; ja Tema läbi Isa, mitte teatud päevadel nagu teised, vaid pidevalt kogu elu jooksul, ja igal võimalikul moel.”

Keset päevatoimetusi, kui on vaja võita isekust, kui tuntakse rõõmu sõprusest teiste inimestega – kõigil neil hetkedel peab kristlane kohtama Jumalat. Kristuse ja Püha Vaimu kaudu on kristlasel ligipääs Jumal Isale, ja ta käib oma teed, otsides kuningriiki, mis ei ole sellest maailmast, vaid mis selles maailmas algab ja end ette valmistab.

Meil on vaja suhelda Kristusega Sõnas ja Leivas, Armu laual ja palves. Ja kohelda Teda nii nagu koheldakse sõpra, tõelist ja elavat olendit, nagu Kristus seda on, sest Ta on üles tõusnud. Kirjast heebrealastele loeme: *Jeesusel on aga selle tõttu, et ta jääb igavesti, muudetamatu preestriamet. Just seepärast ta võibki päriselt päästa neid, kes tulevad Jumala ette tema läbi, elades aina selleks, et nende eest paluda*

Kristus, ülestõusnud Kristus on kaaslane, Sõber. Kaaslane, kes laseb

end näha ainult hämaralt, kuid kelle
tõelisus täidab kogu meie elu ja kes
tekitab soovi, et Ta oleks meie
igavene kaaslane. *Vaim ja mõrsja*
ütlevad: „Tule!” Ja see, kes kuuleb,
öelgu: „Tule!” Ja januneja tulgu! Kes
tahab, võtku eluvett ilma tasuta! ...
Tema, kes seda tunnistas, ütleb: „Jah,
ma tulen varsti!” Aamen. Tule, Issand
Jeesus!

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/kristus-on-kohal-kristlastes/](https://opusdei.org/et-ee/article/kristus-on-kohal-kristlastes/)
(28.03.2025)